

KODA mener, at denne afgift omfatter trykningen af tekster og noder, og man fastholder derfor, at der også skal betales afgift, når tekster og melodier bruges. Prisen for mindre sangarrangementer, hvor deltagerne selv lægger røster til, er således 116 kr. – hvordan man så ellers er nået frem til dette beløb.»

Hermed er gengivet en del af baggrunden for punkt 87 i »Det vil vi i Fremskridtspartiet« (september 1981-udgaven). Det hedder heri:

»Ophavsretssystemet er gået over gevind og er forældet i sin grundopbygning. Det hæmmer urimeligt livsudfoldelsen for den almindelige borger og skal derfor gynnemåttænkes med henblik på en nedtrapping.«

Systemet vanskeliggør derhos virkeliggørelsen af Fremskridtsprogrampunktet nr. 89 om, at »tv og alle tre radioprogrammer køres 24 timer i døgnet, men i overvejende grad på konservesbasis (ét program med blandet indhold, ét udelukkende med let musik og ét udelukkende med taleudsendelser af oplysende art). Genudsendelser bliver langt hyppigere, men uden fornyet honorar.«

Forslagsstillerne kan helt tiltræde daværende generaldirektør Hans Sølvhøjs udtalelse den 30. november 1975 på radioprogramprovinsorganisationernes store lyttermøde om at kalde den gældende lovgivning om ophavsrettens brems for folkeoplysningen for »forrykt«.

Uanset at der altså er et særdeles stærkt behov for at få gjort noget ved spørgsmålet har gammel-partierne år efter år i frygtsomhed over for de magtfulde finkulturelle organisationer danset tripevals på stedet jfr. senest folketingets vedtagelser den 16. december 1982 af forslag til lov om ændring af ophavsretsloven og forslag til lov om ændring af fotografiloven (begge fremsat den 27. oktober 1982) om på ny at udskyde lovrevisionerne ét år.

Sandheden er imidlertid, at gennemførelse af fornuftig lovgivning på området haster umådelig stærkt. Men forslagsstillerne er opmærksomme på, at tilfredsstillende tilstande i et vist omfang kun kan opnås ved opsigelse af internationale traktat-

forpligtigelser, som er fulgt i kolvandet på den første Bernerkonvention fra 1866. Forslagsstillerne er derfor meget tilbage fra at fremsætte et egentligt lovforslag og er i stedet nøjedes med ovennævnte forslag til folketingsbeslutning, idet vi forudser, at de nødvendige lovændringer må gennemføres ad flere gange, således at man i første omgang koncentrerer sig om, hvad vi kan gennemføre rent nationalt, og derefter i takt med udløbet af opsigelsesvarsler på internationale aftaler skridtvis forbedrer forholdene på området.

Forslagsstillerne mener ikke, at det inden for en overskuelig fremtid vil være muligt helt at afskaffe ophavsretten. Åndsværksproducenten skal have mulighed for at opnå økonomisk vederlag for sit produkt, og der er umiddelbart meget tiltrækkende i, at de originalitetsværksarbejdere, der rangerer højest – en Leif Pænduros TV-forfatterskab, en Clara Pontoppidan eller en Ib Henrik Cavling – bliver nogle af de højestaflagte i samfundet. Derfor går forslaget alene på en »indsnævring« af ophavsrettens grænser. Den nærmere praktiske udformning må ske område for område, så åndsværksforbrugerne – altså ikke skatteyderne – kommer til at betale, men ikke sådan, at begrebsforrykthed fortsat skal formørke dette vigtige livsområde.

Forslaget er stort set en genfremsættelse af forslag til folketingsbeslutning om ophavsretsnedtrapping, fremsat den 14. januar 1976, se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 6938-6961 og sp. 9154-9162, tillæg A sp. 2471 ff samt tillæg B sp. 895. Umiddelbart efter fremskridtsforslagets behandling nedsatte kulturministeren i april 1976 et ophavsretsudvalg, der så at sige intet bidrag har givet endnu til den offentlige debat. Ifølge kulturudvalgets betænkning af 19. maj 1982 (Folketingstidende 1981-82, 2. samling, tillæg B sp. 1225) har kulturministeren lovet at »anmode udvalget til revision af den ophavsretlige lovgivning om at fortsætte et allerede påbegyndt arbejde med spørgsmålet om ophavsretlig biblioteksafgift og at udarbejde en betænkning, der belyser mulighederne herfor.«